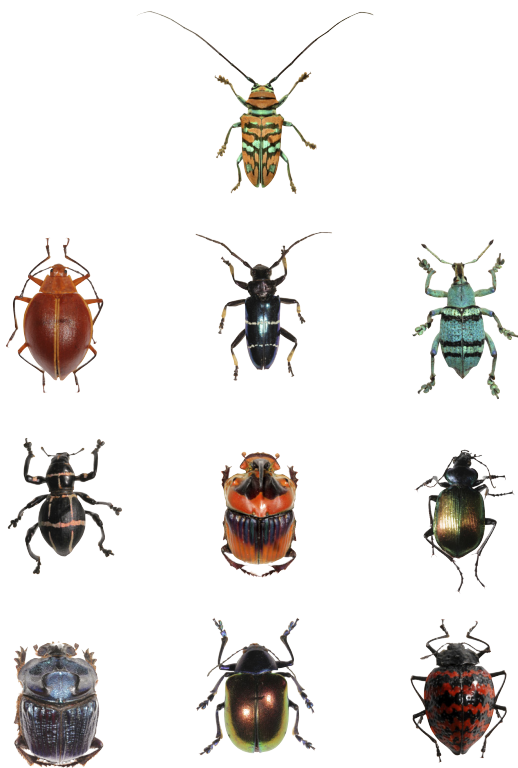

EVELIO ROSERO

*34 zeer korte verhalen
en een vogelkat*

‘Suggestief, onheilspellend, poëtisch.’ *Arcadia*

DRIE VERHALEN UIT

*34 zeer korte verhalen
en een vogelkat*

van

EVELIO ROSERO

KARAAT

34 zeer korte verhalen en een vogelkat verscheen in mei 2014

Oorspronkelijke titel *34 cuentos cortos y un gatopájaro*, verscheen in 2013 bij Destiempo Libros s.a.s., Bogotá

Copyright © Evelio Rosero

Copyright Nederlandse vertaling © 2014 Henk van Driel,

Luc de Rooy en Uitgeverij Karaat, Amsterdam

Vormgeving omslag Studio De la Rúa

Foto's voorzijde omslag en binnenwerk Ismael M. Verdú /

Getty Images

Auteursfoto Daniel Mordzinski

www.uitgeverijkaraat.nl

34 zeer korte verhalen en een vogelkat:

ISBN 978 90 797 7017 5 / NUR 304

HET BEZOEK

We gingen William opzoeken, een vriend van de faculteit. Hij was krankzinnig geworden en zijn moeder had ons gezegd: 'Het zou erg fijn zijn als jullie hem een bezoek brachten. Hij is al een stuk rustiger.' Dat zei ze en ze had erbij moeten huilen. Daarom gingen we en zo troffen we hem aan, een stuk ouder geworden: bijna dertig, zo leek hij wel. We gingen om hem heen staan. Hoe gaat het, William? Hij antwoordde niet. We bleven staan, balancerend op de bal van onze voeten. Hoe lang duurde het wel niet. En hoe vervelend was het. *Zouden we eigenlijk mogen roken?* Plotseling greep hij zich bij zijn hoofd en schreeuwde het uit. Er kwam een verpleegster, alsof het een ondervraging was. 'Raak hem niet aan,' zeiden we. 'Dit is zijn teken, hij wil ons iets zeggen. Wanneer William ons kwam opzoeken, klopte hij nooit aan, hij schreeuwde precies zoals nu, wij wisten dat het William was en deden de deur open.' De verpleegster, een mager stuk onbenul, knikte. We glimlachten. Stilte. William, dachten we, je zet ons toch niet voor schut. Stilte. *Zouden we eigenlijk mogen roken?* 'William...'

zeiden we, ‘we zijn je vrienden: Mauricio, Pachito, Germán.’ En we hoorden het slotwoord van William, alsof hem geen tijd meer gegund was: *Ik heb al jullie vragen beantwoord ik ben tot rust gekomen ik ben verdwenen tot hier ik open mijn ogen dus vroegen jullie mij naar de voorwaarden van mijn bestaan ze waren blauw schijten kan ik betalen wil ik je niet Tatiana ik maak mijn ontbijt doe de afwas ik ben een spel en mama is gelukkig wat wil zeggen mocht ik bij God zijn dit bevalt me niet*

En nadat hij dat gezegd had slaakte hij nog een kreet, en *caramba* nog een. Hij begon om zich heen te trappen. De verpleegster kwam als een uitroep-teken aanhollen. Met bruto geweld dwongen ze hem in een spierwitte dwangbuis. En wij vertrokken. Een van de verplegers keek ons kwaad aan, alsof hij ons op ons nummer wilde geven.

We zijn al vertrokken, beste man, als de wederweerga. We zijn al vertrokken.

HET LAATSTE WEZEN

Ik leerde hem gedurende verschillende middagen kennen, in een hotel in Mexico-Stad. Ik leerde hem kennen – indien het mogelijk is een man te leren kennen door wat hij vertelt – vanaf ons eerste gesprek op het terras: een grote maan stak tussen de wolken door. Met een schorre, langzame stem had hij me verteld dat hij het gevoel had alsof hij aan de maan toebehoorde, dat hij haar gadesloeg sinds hij de reden van zijn bestaan had ontdekt – zo zei hij het –, sinds hij wist dat hij zich op aarde bevond en zij niet. Ik stond op het punt te glimlachen toen zijn overtuigde, ernstige en onbewogen houding van de zwijgzame verlamde me daarvan weerhield. Ik onderdrukte mijn lach en zweeg: ik houd er niet van me te bemoeien met andermans overtuigingen; ik ben niet welsprekend en meestal denk ik aan andere dingen wanneer mensen tegen me praten. Het is onvermijdelijk: ik ben een erbarmelijk slechte gesprekspartner.

Hij ging verder met zijn verhaal over de maan – alsof hij het over een vrouw had – en ik besteedde mijn gedachten aan dingen die helemaal niets

te maken hadden met die zo platgetrapte metafoor.

Op een namiddag, aangespoord door de discrete roddels van de hotelbewoners, zocht ik hem op het terras en besloot hem de vraag voor te leggen. ‘Meneer,’ zei ik, ‘klopt het dat u van was bent?’ Zoals altijd zat hij het verschijnen van de maan af te wachten. Een grijze kater spinde vredig op zijn knieën. Ik verwachtte een steelse glimlach op zijn mond te zullen zien. Dat gebeurde niet. Hij sloeg zijn grote ogen naar me op, waarin een blauwe onschuld oplichtte. Hij zei: *Ja. Als u dat wilt geloven.* En hij streelde de rug van zijn kater, die nu op zijn borst lag te soezen. Plotseling werd ik gewaar dat ik me naar hem toe boog en krachtig zijn hand schudde. Niets merkte ik. Zijn hand verzette zich niet tegen mijn druk. Het was een warme en gladde hand. Vervolgens boog ik me opnieuw over hem, op zoek naar de sleutel in zijn rug van het mogelijke mechanisme waarmee zijn schepper hem in beweging kon zetten en hem liet praten. Niets vond ik. Ik zette een pas achteruit, verbaasd om mijn eigen onderzoek. Er kwam een vrouw op ons af. Hij keek haar aan, glimlachte. Toen ze bij ons was zei hij: ‘Hij heeft ontdekt dat ik van was ben.’

‘Ah!’ zei ze bewonderend en ze bracht een hand naar haar mond. Op dat moment vulde het hele terras zich met mensen, mannen en vrouwen die in stilte naar me keken; ze gingen in een kleine cirkel om me heen staan, steeds dichterbij elkaar. ‘Je bent de laatste,’ klonk het eenstemmig. Maar niemand had zijn mond opengedaan om het te zeggen, het was alsof ze het allemaal gedacht hadden.

Ik keek naar de kater in de stoel, die zich uitrekte.
Zijn koude ogen waren naar me op zoek, geel en
levenloos.

DE POOIER

Hij laat zijn eigen lichaam tot rust komen, tegen de hoek. Een magere spriet. Maar hij heeft handen van graniet. Toen hij jonger was zeiden de heren tegen hem: *We hebben jong bloed nodig.* Hij nam geen enkel baantje aan. 'Ik ben niet te koop,' was zijn lijfspreuk, en nu is hij verkoper: de meisjes van de straat, met hun spitse gezichtjes, goudkleurige of zwarte wimpers, doorweekt van de regen, nemen hem op sleeptouw. Als ze zeggen dat ze honger hebben, deelt hij klappen uit. Hij tolereert geen muite-rij. Hij is *de generaal*, zegt hij hun, en hij loopt achter hen aan, prudent, en straks telt hij het geld, met een vinger, nat van het speeksel. Hij snuift hun lucht op. Hij verliest hen nauwelijks uit het oog, alleen als hij slaapt. Hij vertelt ze geheimen, of voorspel-lingen: Als jij ooit de aandrang voelt om te sterven, verlaat me dan. Je hoeft me maar te verlaten om te sterven. Dat vertelt hij ze en loopt stipt achter hen aan. Bij de een of andere straathoek, van waaruit ze niet aan hem kunnen ontkomen, wacht hij hen op. Een louche blik, een zwarte sigaret, een zegel-ring, een deuntje uit zijn lippen. Het loodkleurige

licht. Een eeuwenoude maquette van straten die in elkaar overlopen. Dakgoten van verroest zink. De traagheid van de tijd maakt hem niet ongeduldig. Het onstuimige gefluister van de waterafvoer evenmin. Hij wacht. De stad als een uitgeputte getuige. Alle huizen, alle stenen, chagrijnig omdat ze hem al jaren voorbij zien komen, elke keer met een ander uiterlijk en andere kleren, al meer dan vierhonderd jaar lang. Op een ochtend spelen vier kinderen tussen de sinaasappelschillen en huppelen rondom zijn bebloede hoofd: ze ontdekken het – met uitpuilende en verbijsterde ogen, tussen krantenpapier – en schreeuwen en er komen twee politieagenten aan. Zijn lichaam is nog nergens te bekennen, maar hij is er gewoon nog, in een andere straat, op een andere hoek, op een andere uitkijkplek en roept onbewust het gevreesde verraad van een van de andere meisjes over zich af.

Evelio Rosero (Bogotá, 1958) wordt gezien als een van de beste hedendaagse auteurs van Colombia. Hij publiceerde romans, verhalen, poëzie en kinderboeken. In 2007 brak hij internationaal door met de roman *De vertrapten*, waarmee hij in Spanje de Premio Tusquets won en in Groot-Brittannië de Independent Foreign Fiction Prize. Andere prijzen die hem werden toegekend zijn onder meer de Premio Nacional de Literatura in Colombia en de ALOA Prize in Denemarken. Hij woont en werkt in Bogotá.

De titels van Uitgeverij Karaat:

- Peter Ackroyd, *Edgar Allan Poe. De biografie*
Conrad Aiken, *Preludes voor Memnon*. Poëzie
Charles D'Ambrosio, *Het dodevissenmuseum*. Verhalen
F. Scott Fitzgerald, *Bedankt voor het vuurtje*. Verhaal
F. Scott Fitzgerald, *Een dag in mei*. Novelle
Joep Kuiper, *Varen vandaan*. Poëzie
Valeria Luiselli, *De gewichtlozen*. Roman
Valeria Luiselli, *Valse papieren*. Narratieve essays
Cesare Pavese & Bianca Garufi, *Het grote vuur*. Roman
Donald Ray Pollock, *Al die tijd de duivel*. Roman
Evelio Rosero, *34 zeer korte verhalen en een vogelkat*. Zkv's
Alejandro Zambra, *Bonsai*. Roman
Alejandro Zambra, *Het verborgen leven van bomen*. Roman
Alejandro Zambra, *Manieren om naar huis terug te keren*.
Roman
Alejandro Zambra, *Mudanza: een verhuisbericht*. Gedicht